

trykt saaledes: „dog med det Forbehold, at Arbejdsbetingelserne bliver tilnærmelsesvis de samme“, og endelig i det Lovudkast om Forhyringskontorer, som slutter sig til den forelagte Konvention, er det udtrykt saaledes: „dog forudsat, at Arbejdsbetingelserne“ o. s. v. Disse tre forskellige Udtryksmaader siger efter mit Skøn ikke det samme, og det forekommer mig uheldigt.

I Bilag 1 til Lovforslaget om Konventionen angaaende Erstatning for Arbejdsløshed ved Skibsforlis tales der i Konventionsudkastet Art. 2 om det Tilfælde, at et Skib „forliser“. Det samme er udtrykt i Beretningen ved at „Skibet lider Skibbrud“. Nu er efter min Mening rent sprogligt et Skibbrud ikke det samme som et Forlis. Et Forlis foreligger efter min Mening, hvor Skibet ganske tilintetgøres eller opgives, medens et Skibbrud formentlig ogsaa kan omfatte det Tilfælde, at Skibet lider en saa stor Skade, at det skal underkastes en Hovedreparation, i Modsætning til Begrebet Havari. Og det er ikke helt ligegyldigt, om det er Skibbrud, eller om det er Forlis, idet der i Sølovens § 91 findes Regler, der er forskellige for det ene og for det andet Tilfælde. — Endelig tales der i Forslaget om Arbejdstiden i Sejlads i indre Farvande i Punkt I, 4de Linie — og i øvrigt ogsaa i det første Stykke —, om „Sejlads i indre Farvande“, medens der i Beretningen tales om „den indenlandske Søfart“. Heller ikke disse to Begreber dækker efter min Mening hinanden.

Jeg har fremdraget disse Eksempler og mener dermed at have godtgjort, at man skal være meget omhyggelig, endnu mere omhyggelig, end man har været, med disse Oversættelser. Navnlig synes jeg, at man kan forlange, at den samme Ting præsenteres os i den samme Oversættelse hver Gang.

Med Hensyn til de enkelte Forslag skal jeg sige om Forslaget vedrørende Konventionen angaaende Forhyring, at jeg for saa vidt har en vis Sympati med dette Forslag, fordi der i Udlandet ganske sikkert findes Forhyringsforhold, der er af en frygtelig Beskaffenhed; det er ganske naturligt, at de har tildraget sig international Opmærksomhed, og at man søger at faa dem ændret. Men jeg tror ganske vist, at Forhyringsforholdene her i Landet, saaledes som de er ordnede ved den særlige Lov om disse Forhold, ikke giver Anledning til særlige Betæneligheder, i alt Fald ikke i et saadant Omfang, at Afhjælpning ikke skulde kunne ske paa anden Maade end ved en fuldstændig Omorganisation. Jeg er ikke helt sikker

paa, at det er nødvendig at gaa til en saa bekostelig Ordning som den, der vil blive Resultatet, hvis man skal gennemføre det Lovudkast, som følger med Lovforslaget. En Række af offentlige Kontorer rundt omkring bliver neppe nogen helt billig Historie, og den Erstatning, der skal ydes til de nuværende Indehavere, vil heller ikke blive helt billig.

Forslaget om Lavalder for Børns Arbejde finder jeg derimod har udelt Krav paa Sympati, og jeg kan ikke se noget betænkeligt ved at tiltræde dette Forslag, der jo ogsaa er tiltraadt af Udvalget.

Selve Tanken i Lovforslaget om Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforlis: at den Sømand, der kastes i Land som Følge af et Skibsforlis, maaske efter at have mistet alle sine Ejendele og — som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde — meget ofte i syg og medtaget Tilstand, skal have Adgang til en Arbejdsløshedshjælp, har Krav paa al mulig Forstaaelse. Jeg tror imidlertid, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han sagde, at Sømand i disse Tilfælde bliver hjemsendt for Fattigvæsenets Regning. Saa vidt jeg kan se af Sølovens § 98, er Forholdet det, at Søfolk, der hjemsendes efter Forlis eller af de i Sølovens § 91 nævnte Grunde, hjemsendes enten for Statens Regning eller for Rederiets Regning. Det maa formentlig være andre Tilfælde, hvor Søfolk har været hjemsendte for Fattigvæsenets Regning, det ærede Medlem Hr. Hauge har været ude for: Selve Bestemmelsen om Sikring af Hyre i indtil 2 Maaneder maa indarbejdes i Søloven, og jeg finder det derfor i dette Tilfælde i meget høj Grad påkrævet, at man søger Føling med Sverige og Norge, saaledes at vi paa dette Omraade, hvor vi kan glæde os ved en i det væsentlige sammenfaldende Lovgivning, bevarer denne Enhed. Derfor er jeg lidt betænkelig ved straks i Aar at skride til en Ratifikation, fordi Tidsfristen for Udarbejdelsen af et Lovforslag, hvis man skal have Sverige og Norge med, bliver meget kort, idet man skal være færdig inden 1. Juni 1922. Men, som sagt, der er ikke fra vor Side nogen Modstand mod Tanken i dette, at man søger at hjælpe Søfolkene i disse Tilfælde. — I Udvalget maa man formentlig ind paa en Drøftelse af det Spørgsmaal, om „Sejlads i indre Farvande“ er rigtigt defineret af Udvalget dels som Kystfart og dels som Fart mellem danske Havne indbyrdes.

Med Hensyn til Henstillingen om Begrænsning af Arbejdstiden i Fiskeriet maa